

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ, ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, ΜΙΑ ΝΕΑ ΩΜΟΡΦΗ ΚΟΡΗ.

(Σ' ένα εξοχικό μονοπάτι. Μια όμορφη κόρη περπατάει μόνη. Σέ λίγο έρχονται ένας πλούσιος άρχοντας κι ένας φτωχός ποιητής, οι οποίοι σταματούν την όμορφη κόρη).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Έλα μαζί μου, όμορφη κόρη. Έλα... Θα σε ντύσω με φορέματα πολύτιμα, θα σε στολίσω με διαμάντια άστραφτερά... Έλα μαζί μου...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Έλα μαζί μου, πεντάμορφη παρθένα... Θα σου φτιάξω τριαντάφυλλα από πέρισμα σου... Θα στολίσω με άνθησμενες μορτίες τα ξανθά σου μαλλιά...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Έλα μαζί μου, έλα, χαριτωμένη κοπέλα... Θα σε πάρω στο μαρμαρένιο μου παλάτι, που είναι χτισμένο στις όχθες ενός σκοτεινού ποταμού. Μέσα στο παλάτι αυτό, θα είσαι ενθρονισμένη, σαν βασίλισσα. Ανεύρητοι σκλάβοι και σκλάβες θα είναι στις διαταγές σου. Θα σε λαϊώνουν με άρωματα, μούλας ξυνήθης το πρωί και θα σ' αποκομμώνουν το βράδυ με μουσικές και με τραγούδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Έγω, ό χαρισάλλη παρθένα, θα σ' οδηγήσω, αν έρθεις μαζί μου, σε μία φτωχική σοφίτα. Άλλ' από εκεί πάνω όλος ό κόσμος θα είναι δικός μας και θα ζούμε σιμά, πολύ σιμά σ' αστέρια...

Η ΚΟΡΗ. — Άλλοίμονο!... Δεν ξέρω... Δεν ξέρω ποιόν από τους δύο να διαλέξω... Τόν άρχοντα με τα διαμάντια, ή τόν ποιητή με τ' αστέρια;

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Τα διαμάντια θα τάχης δικά σου, στα χέρια σου. Τ' αστέρια θα τα βλέπης μόνο από μακριά.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τα διαμάντια χάνονται πολλές φορές, τ' αστέρια μένουν.

Η ΚΟΡΗ. — Θεέ μου, δεν ξέρω, δεν ξέρω τί να διαλέξω!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Για σιλλογίσου, όμορφη κόρη... Θα σου στολίσω τ' όμορφό σου κεφάλι με μία κορδωνα που θα λάμπη όλη, από τα πολύτιμα πετρώδια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Πόσο όμορφότερα θα ηγαίονον στα χερσά σου μαλλιά τα δροσάτα λουλούδια της άνοιξης!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Αν έρθεις μαζί μου, ό κόρη, θα γίνης πολύ πλούσια. Θα είναι δικά σου όλα μου τα παλάτια, κι' όλοι μου ό θησαυροί.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Αν έρθεις μ' έμένα, γλυκειά χαρισάλλη σουσα, θα είναι δικός σου όλος ό κόσμος. Δεν θα σου άνηθουν όμορφένα και υπερφένα πλούτη. Ο ποιητής είναι βασιλιάς της φύσεως κι' όλος ό κόσμος είναι δικός του. Κι' ή γυναίκα που αγαπάει και τραγουδάει ό ποιητής, είναι κι' αυτή βασίλισσα του Σκότανοτ. Ναι... Το Σότανοτ είναι τό βάθος, άπλάνο από όποιο ύψος ό ποιητής την γυναίκα του αγαπάει...

Η ΚΟΡΗ. — Είναι σαν τραγούδι και σαν μουσική, τα λόγια σου ποιητή.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Είναι μόνο λόγια. Ποτέ δεν θα μπορέση να πραγματοποιήση όσα σου τάχει. Ποτέ δεν θα μπορέση να φτάση τ' αστέρια και να σου πλέξη μία κορδωνα άπ' αυτά. Ένώ έγω, τα έγω πραγματικά και μπορώ να σου τα προσφέρω όποια όρα θέλεις τα πλούτη μου και τα διαμάντια μου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Τα λόγια μου, δεν είναι λόγια άπλά. Είναι θαυματουργά, μάγια, τραγούδια, που αυτού και των δύο ύπηρέτων του.

Η λιτανεία αυτή έγινε πράγματι με μεγάλη ζωομορφοή και θεματοεική κατανύξη, γυροφ από τό βελόωμα στο όποιο είχαν μεταφέρει τους τρεις μελλοθανάτους. Οι κατάδικοι άρχισαν να λένε διαφόρους ψαλμούς, στους όποιους άπαντοίσαοι οι λαιστοί άνοι — συμπεριλαμβανομένου και του δημίου.

Κατόπιν ό Ζιλ ντε Ραί, άφοφ έξεφώνησε ένα σύντομο λόγο, προτρέποντας τους σπργαντοισμένους να ζούν πάντοτε με τό φόβο του Θεού, πέρσαοε μόνος τον άπ' τό λαμό του τη θηλεία και κλιότοση με τό πόδι του τό σκαμνί, από όποιο είχε ανέβει.

Όταν παρδύσασ την τελευταία του πνοή, έξ λειωντημένες γυναίκες, συνοδουόμενες από έξ Καρυλίτας μοναχούς, που κρατούσαοε ένα φέρετρο, ξεγρήμεσαν τό πτώμα του και τό μετέφεραν στο κοιμητήριο μιάς μονής.

Όσο για τους δύο ύπηρέτες και συνενόχους του, μετά τόν άλαγχονισμό τους, τους έφαιξαν στην γη και τους άφρισαν εκεί να καούν δόδεκληροφ. Όστερα πήραοε τη στάχτη τους και την σκόρπισαν στους τέσσερες άνέμους...

ζατεβάζουν τ' άστρα από ψηλά και κάνουν τ' άνθίζουοε τα λουλούδια, άκούοα και πάοα στα χέρια.

Η ΚΟΡΗ. — Τι όμορφα, τί όμορφα τό είπες, ό ποιητή!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Πρόσεξε μίρη σε μαγική, γλυκειά κόρη, της ποιήσεως ή γοητεία. Είναι έπικίνδουνη, πιστέψε με. Είναι έπικίνδουνη για τις άνθες σαν έσένα φυγές. Μπορεί να σε ξεγελάση και να σε παρασύρη για μια στιγμή. Μα όποτε θα ίδης πως τα λόγια ενός ποιητή, δεν είναι παραλόγια, λόγια, λόγια ζωήρια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Η ποιήση φτάνει ως τα όνειρα και μαγείει τους θεούς. Είναι ή πιο γλυκία μουσική. Έλα μαζί μου, κόρη, και δεν θα μετανοήσης.

Η ΚΟΡΗ. — Τι όμορφα, τί όμορφα που είπες!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Δεν ξέρω τί να σου πω για να σε σκοτώ από τα λόγια του ποιητή, όμορφη κόρη. Το καλύτερο που έχω να κάνω, είναι να άντιτάξω στα πλανητά του λόγια τόν ήρω των φτωχών και τόν διαμαντιών μου. (Βράζει από την ζήνη του έναν σάκαο χρυσάφι χρυσάφι και διαμάντια και τόν άδειάζει από πάοα τις κόρες). Όλα αυτά είναι δικά σου, κι' άλλα άκούοα, κι' άλλα πολλά, πανόμοια κόρη.

Η ΚΟΡΗ. — Τι όμορφα πετρώδια!... (Σκοβε για να τα πάρη).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Με πιο λαικιά διαμάντια διαλεχτά, θα σε στολίσω έγω ξανθή παρθένα...

(Δείχνοντας περιοριστικά τα διαμάντια του άρχοντα).

Μπορώτα τους τίποτα δεν είναι αυτά... Έλα μ' έμένα, κόρη, έλα μ' έμένα... Άδάνατη ή φασομάτα σου ή άγνη θα ζή μεσ' τα δικά μου τα τραγούδια, φως μου. Με τα τραγούδια μου κι' έσύ μαζί θα ζής αιώνα στις καρδιές του κόσμου... (Η κόρη δεν άγνίζει καν τα διαμάντια του άρχοντα).

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Όλα να φέγομε μακριά άπ' έδώ, κόρη μου. Οι ποιητά ξελογιάζουν τις άνθες καρδιές με τα πλάνα τους λόγια. Μην τόν άκούς. (Παίρνει από τό χέρι την κόρη και προχωρεί μερικά όήματα).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Όλα τα πλούτη κι' αν χαρής (της γής, του τραγουδιού ή μαγεία θα σου λείπη. Και του φτωχού ποιητή θα νοσταλγής τα λόγια, άναστενάζοντας με ληνη. (Η κόρη έκαστορούοει σμα στον ποιητή).

Η ΚΟΡΗ. — Τραγουδάοε πάρα ποιητή. Είναι μερικά ποτό για μένα τα λόγια σου... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μεσ' στο παλάτι του άρχοντα, ξανθή.

Όλοια μιά σκιάβα χρυσοστολισμένη, μιά στήν φτωχή σοφίτα μου θ' άνθή ή νεότη σου γλυκιά, και λητραμένη. Βασίλειά είναι τα χρυσάφια δεσιά, και δεν θα τό φοράς με περιφάνεια παντα, λαγυρά όμοσ θάνατι τα χλωιά, τ' άνθένα που θα σου φράξ στεφάνια.

Η ΚΟΡΗ. — Τι όμορφα!... Τι όμορφα!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Για τελευταία φορά σου λέω, κόρη: Έλα μαζί μου! Άχμοσε τις χιασίδες, τα τραγούδια και τ' αστέρια. Η μαγευτική μουσική σου θ' άκούς στο παλάτι μου, θα σε κάνουν να ξεχάσης τα τραγούδια του ποιητή. Η λάμπρας τόν πολυτίμων πετρωδιών μου θα σε θαυμάσουν.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Κρακά! δεν θα χορτάση μου (σική)

την διαρυσμένη από έρωτα ψυχή σου, όσα κλειστή σε στίχους, μουσική, ή λέξι: Σ' αγαπώδ... Η ΚΟΡΗ. (Περπατώντας στην άγκαλιά του ποιητή, έρωταική). —...Όμορφα μαζί σου!...

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ. — Δυστυχία μου!... Μοδ την πήρε... Μοδ την πήρε... Την κέρδισε αυτός ό φτωχός, με τόν πλούτο της ψυχής του, με τού τραγουδιού του τη δύναμη. Και τρα... Τώρα καταλαβαίνω πως ό φτωχός είπ' έγω... Έγω, μ' όλα μου τα πλούτη, κι' αυτός είναι ό πλούσιος, αυτός... Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. (Γαγκαλιάζοντας την κόρη). — Είσα δική μου. Κι' όλα είναι στη γή τα λουλούδια δικά σου, και τ' αστέρια στον οφανά. Και ή δική και ή άγνη.

Έλα... Βασίλειό μου, είναι ή Πλάσι άέφρη! (Φεύγοντας άγκαλιασμένοι σιγάτα, ένώ ό πλούσιος άρχοντας κινείται ληθμενος τα μάτια πλούτη του, τ' άχαρα πετρώδια του και τα χρυσασικά του).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Έλα μαζί μου, κόρη, και δεν θα μετανοήσης...